

آمار نگران کننده و مجازات‌های ناکارآمد برای اورژانسی‌ترین اتاق ایران

۱۱۵ در اشغال مزاحمان تلفنی

گزارش

نیلوفر منصوری- گروه گزارش / چند روز پیش سخنگوی اورژانس کشور از موردی عجیب خبر داد؛ فردی با ادعای کاهش سطح هوشیاری و وضعیت اورژانسی، درخواست اعزام فوری نیرو کرده بود. گروه موتورلانس در کوتاه‌ترین زمان راهی محل شد، اما پس از رسیدن به محل متوجه شدند ماجرا مربوط به انسان با شرایط اورژانسی نیست؛ بلکه تماس گیرنده خواستار اکسیژن‌رسانی برای ماهی‌های آکواریوم خود شده که به دلیل قطع برق در حال خفگی بودند! این تماس غیرضروری در حالی انجام شد که در همان دقیق، احتمالاً بیماران واقعی در گوشه‌های از شهر منتظر رسیدن امداد بودند. این ماجرا واکنش گستردی در رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی داشت و بسیاری آن را نمادی از بی‌توجهی به کارکرد حیاتی اورژانس و سوءاستفاده از منابع امدادی دانستند. کارشناسان اورژانس هشدار می‌دهند این گونه رفتارها و تماس‌ها نقض آشکار حقوق شهروندی و اخلاق انسانی است، چون نه تنها وقت و انرژی نیروهای امدادی را هدر می‌دهد، بلکه می‌تواند به قیمت جان انسانی دیگر تمام شود.

مزاحمان تنها و عجیب

خبر مزاحمت‌های یک دختر بچه چند وقت پیش منتشر شد. دختر ۶ ساله‌ای که در عرض چند ماه حدود ۴۰۰ بار با اورژانس تماس گرفت، شعری خواند یا آهنگ تپاس می‌کرد. بررسی‌ها نشان داد مادر او برای خلاص شدن از شیطنت‌های دختر بچه و رسیدگی به کارهای خانه، خودش به اورژانس زنگ می‌زده تا دخترش سرگرم شود. خبر برخی از تماس‌های عجیب، بیشتر شبیه داستان است تا واقعیت. در یکی دیگر از مزاحمت‌ها، زن ۸۱ ساله همدانی برای فرار از تنهایی با اورژانس تماس می‌گرفت و طوری وانمود می‌کرد که در شرایط خیلی وخیم جسمی قرار دارد، اما وقتی آمبولانس به خانه‌اش اعزام می‌شد، تکنیسین‌های اورژانس او را سالم می‌یافتند.

در نمونه‌ای دیگر مرد جوانی حدود ۸۰۰ بار با این مرکز تماس گرفته بود که پس از شکایت اورژانس به قوه قضائیه، به پرداخت جریمه مالی و شستن دو دستگاه آمبولانس محکوم شد. مورد عجیب دیگر هم به نام مرد سالمندی در چهارمحال و بختیاری ثبت شد که بیش از ۳۸۰۰ بار با اورژانس تماس گرفته بود. پس از پیگیری‌های قضایی

رفتارهای نسنجیده یکی از شیوه‌های عجیب و در عین حال متداول مزاحمت و بازی با وقت و جان برخی از مشاغل حساس و اورژانسی است. وقتی مزاحمت نه برای یک دختر کاری، بلکه در مرکز رمی می‌دهد که هر لحظه برای نجات جان انسان‌ها آماده است، جایی مانند اورژانس فوریت‌های پزشکی یا آتش‌نشانی. در چنین سازمان‌هایی، هر تماس تلفنی ممکن است برابر با یک «فرست برای نجات جان یک انسان» باشد. مزاحمت‌های تلفنی نه تنها تمرکز نیروها را برهم می‌زند، بلکه می‌تواند مسیر امداد را به بیراهه ببرد و باعث شود در همان لحظه، یک بیمار واقعی یا مصدم متصادف نتواند به‌موقع کمک دریافت کند.

این تماس‌های بی‌مورد، گاهی از روی شوخی یا بی‌حوصلگی انجام می‌شود، اما نتیجه می‌تواند فاجعه‌بار باشد؛ تاخیر در اعزام آمبولانس، خستگی روانی کارکنان، یا حتی از دست رفتن جان انسانی به دلیل چند ثانیه تلفات. واقعیت تلخ این است که مزاحمت برای اورژانس، دیگر صرفاً یک شوخی کودکان نیست، بلکه نوعی رفتار ضد اجتماعی و تهدید علیه امنیت جان مردم محسوب می‌شود.

عکس: ایران

روانشناسی در این باره به «ایران» می‌گوید: «تحقیقات اولیه نشان می‌دهد بیشترین تماس‌های مزاحم از سوی دو گروه است: نوجوانان و سالمندان. نوجوانان به دلیل هیجانات کنترل نشده و جذب رفتارهای بازیگوشانه این کار را انجام می‌دهند، در حالی که در سالمندان، احساس تنهایی و نیاز به ارتباط اجتماعی نقش پررنگ‌تری دارد.

به عبارتی فرد احساس انزوا می‌کند و تماس با اورژانس را یک راه تعاملی می‌داند و از سوی دیگری گروه از افراد هستند که به سرعت و بسیار دلسوزانه به بالینش می‌آیند.»

او توضیح می‌دهد: «برخی افراد، دچار اختلالات شخصیتی مانند مرزی، نمایشی یا خودشیفته هستند و برای جلب توجه تماس می‌گیرند. گروهی دیگر وسواس فکری درباره بیماری دارند یا از اضطراب و افسردگی رنج می‌برند و ناخودآگاه به دنبال اطمینان روانی هستند. در مواردی هم این تماس‌ها نوعی کمک‌خواهی غیرمستقیم از سوی افرادی است که دچار بحران روحی شده‌اند یا کمبود حمایت‌های اجتماعی دارند.» فتحی تأکید می‌کند: «این پدیده ریشه فرهنگی هم دارد. بی‌قانونی، نبود آموزش اجتماعی و الگوگیری غلط از فضای مجازی می‌تواند عوامل تشدیدکننده باشند.»

عجیب که برخی افراد، به خود این اجازه را می‌دهند که با ایجاد مزاحمت برای اورژانس و آتش‌نشانی جان دیگران را به خطر بیندازند. سؤالی که مطرح می‌شود این است که چرا مزاحمت تلفنی برای ارگان پراهمیتی مثل اورژانس تا این حد زیاد است؟ دکتر داوود فتحی، متخصص

قانون‌گذار باید با سیاست کیفری جدی‌تر و ضمانت‌های اجرایی موثرتر برخورد کند.

چرا مردم مزاحم اورژانس می‌شوند؟
مزاحمت‌های تلفنی برای اورژانس یکی از ناهنجاری‌های اجتماعی است، رفتاری

مزاحمان، ارائه خدمات عمومی در مراکز اورژانس به عنوان حکم دادگاه صادر می‌شود، به هیچ عنوان بازدارنده نیست. چون این افراد در بسیاری از این مزاحمت‌های تماسی، موجب مرگ شهروندانی می‌شوند که به دلیل اشغال خطوط نتوانسته‌اند کمک بگیرند.

شوخی‌های خطرناک با جان مردم

این تماس‌ها فقط زمان و منابع اورژانس را هدر نمی‌دهند، بلکه روحیه و انگیزه کارکنان را هم تضعیف می‌کنند. این روانشناس می‌گوید: «کارشناس اورژانس که بارها برای تماس‌های ساختگی اعزام می‌شود، به تدریج ممکن است دچار فرسودگی شغلی، اهمال کاری، پیش‌داوری، بی‌اعتمادی یا حتی بی‌تفاوتی شود؛ درست مانند حس و حالی است که افراد در مواجهه با آن قصه چوپان دروغگو داشتند و کم‌کم موجب از بین رفتن اعتماد عمومی می‌شود.» به اعتقاد فتحی؛ صرف مجازات پاسخگو نیست.

باید برای این افراد ارزیابی روانی، مصاحبه بالینی و برنامه‌های حمایتی اجتماعی در نظر گرفته شود. مددکاران اجتماعی و نهادهای قضایی می‌توانند با همکاری، برنامه‌ای منسجم برای درمان، آموزش و پیشگیری از این رفتارها اجرا کنند. او هشدار می‌دهد: «وقتی یک رفتار ناهنجار از حد معمول می‌گذرد و به تیتیر رسانه‌ها تبدیل می‌شود، نشانه آن است که ما با یک زنگ خطر اجتماعی روبه‌رو شده‌ایم. سطح آسیب این پدیده اگر جدی گرفته نشود، می‌تواند به اعتماد و امنیت اجتماعی صدمه بزند.»

بیش

هشدار درباره تنوهای که می‌توانند تغییرات دائمی در سیستم ایمنی بدن ایجاد کنند

مدی جهانی با پیامدهای ناشناخته

گزارش

مرجان قندی

گروه گزارش

خالکوبی و تتو که از قدیمی‌ترین شیوه‌های بیان فردی و هنری در فرهنگ‌های مختلف شناخته می‌شود، امروز به یک پدیده جهانی بدل شده است به طوری که طبق آمارهای اعلام شده، حداقل ۲۰ درصد جمعیت جهان خالکوبی و تتو دارند. افراد با تنوهای یا نشانه‌های قبیله‌ای و اعتقادی گرفته تا نمادهایی شخصی و الگوبرداری شده که برای نشان دادن باورها یا مراحل مهم زندگی روی پوست خود استفاده می‌کنند. اما پژوهش‌های تازه نشان می‌دهد این نقش‌های ماندگار فقط جلوه‌ای هنری نیستند.

نتایج تحقیقی بین‌المللی منتشرشده در هفته‌نامه آگامی ملی علوم آمریکا حاکی است ذرات جوهر تتو می‌توانند در عرض چند دقیقه وارد غدد لنفاوی شوند، به‌طور دائمی در آنجا باقی بمانند و حتی پاسخ بدن به واکسن‌ها را تغییر بدهند. یافته‌ای که نگرانی‌ها درباره خطر التهاب مزمن و افزایش احتمال ابتلا به لنفوم را جدی‌تر کرده است. در یکی از گزارش‌های موری، مردی ۳۵ ساله با تتویی بزرگ روی بازویش پس از واکسناسیون کووید-۱۹ دچار پاسخ ایمنی ضعیف شد و بررسی‌ها نشان داد تجمع رنگدانه‌های جوهر در غدد لنفاوی او با اختلال در عملکرد سلول‌های ایمنی همراه بوده است. با توجه به اینکه همچنان تتو یک عمل رایج و هنری در میان اقصای مختلف محسوب می‌شود، این یافته‌ها لزوم تنظیم مقررات ایمنی سخت‌گیرانه‌تر برای جوهرهای تتو و آگاهی‌بخشی به افراد پیش از تصمیم به انجام این کار را پر اهمیت ترمی‌کند. آگاهی از خطرات احتمالی و رعایت اصول بهداشتی برای تتو و خالکوبی اهمیت فراوان دارد. پزشکان و رسانه‌ها نقش مهمی در اطلاع‌رسانی این موضوع دارند، اما در نهایت تصمیم نهایی بر عهده فرد است؛ تصمیمی که باید با شناخت کامل از پیامدهای آن گرفته شود.

دکتر فاطمه هدایی، متخصص داخلی، در گفت‌وگو با «ایران» با اشاره به اهمیت آگاهی از پیامدهای خالکوبی و تتو برای سلامت عمومی در توضیح سازوکار ورود جوهر تتو به بدن می‌گوید: «جوهر تتو یا خالکوبی در لایه

درم پوست تزریق می‌شود و در همان لحظه

توسط سلول‌هایی به‌نام ماکروفاژ بلعیده شده و به غدد لنفاوی اطراف ناحیه تزریق منتقل می‌شوند. در اغلب موارد این روند مشکلی ایجاد نمی‌کند، اما گاهی در برخی افراد واکنش حساسیتی در محل غده لنفاوی دیده می‌شود.» هدایی درباره تفاوت نوع و

رنگ جوهر توضیح می‌دهد: «جوهر خالکوبی و تنوهای دائم معمولاً شامل نمک‌های فلزی، رنگ‌های آلی و پیگمنت‌های صنعتی است که می‌توانند حساسیت‌زا باشند و در برخی موارد احتمال سرطانی‌زایی آنها مطرح است. در مقابل، خالکوبی‌های موقتی یا حنای طبیعی فرم‌زی خطر محسوب می‌شوند، اما نوعی از آن که با حنای سیاه انجام می‌شود به دلیل داشتن ماده خاصی می‌تواند حساسیت‌زا باشد. بر اساس مطالعات اخیر، تجمع رنگدانه‌های جوهر در غدد لنفاوی اطراف محل تتو مشاهده شده و همین موضوع می‌تواند در ایجاد پاسخ ایمنی به برخی واکسن‌ها تأثیر بگذارد. به همین دلیل توصیه می‌شود پس از انجام تتو حداقل یک ماه واکسنی تزریق نشود و با پس از واکسناسیون بین ۲۰ تا ۶۰ روز فاصله با انجام تتو وجود داشته باشد.»

عفونت شایع‌ترین خطر پنهان تتو

این متخصص بیماری‌های داخلی درباره این موضوع که تغییرات ایمنی ناشی از تتو موقتی هستند یا دائمی، می‌گوید: «تغییراتی که در سیستم ایمنی ایجاد می‌شود ممکن است طولانی مدت باقی بماند، اما اینکه این تغییرات دائمی باشند هنوز شواهدی یافت نشده و به مطالعات بیشتری نیاز دارد.» هدایی درباره عوارض پوستی و ایمنی در بیماران دارای تتو می‌گوید: «شایع‌ترین عارضه‌ای که دیده می‌شود، عفونت محل خالکوبی است که معمولاً در سه هفته اول اتفاق می‌افتد. عارضه بعدی واکنش‌های پوستی است که شایع‌ترین آن حساسیت به خود جوهرهای رنگی تتو است. مسأله‌ای که کمتر رخ می‌دهد اما اهمیت زیادی دارد عفونت‌های سیستمیک است؛ بویژه اگر تتو در شرایط غیربهداشتی انجام شده باشد، خطر انتقال عفونت‌های ویروسی مانند هپاتیت B و C وجود دارد.»

۲۰ درصد جمعیت جهان، تتو دارند

او با اشاره به گستردگی انجام تتو در جهان می‌گوید: «حدود ۲۰ درصد جمعیت جهان، تتو دارند. نکته مهم این است که خالکوبی باید در محیطی کاملاً بهداشتی انجام شود، محدود باشد و همراه با آگاهی انجام بگیرد. در مورد

جوهرهای تتو هم قطعاً به سخت‌گیری‌های بیشتری نیاز است، اما متأسفانه هنوز به یک ترکیب واحد و مشخص نرسیده‌اند و هیچ جوهر تتویی مورد تأیید سازمان غذا و داروی آمریکا نرسیده است؛ یعنی طبق بررسی‌های انجام‌شده، جوهر مشخصی با ترکیبات استانداردسازی‌شده وجود ندارد. اگر این اتفاق بیفتد، بسیاری از مشکلاتی که در این زمینه مطرح شده است، کاهش پیدا می‌کند و نگرانی‌ها کم‌تر خواهد شد. مثلاً جوهرها با ترکیباتی ساخته شوند که با لایز بر راحتی پاک شوند و در مجموع به سمتی حرکت کنند که ریسک عفونت، التهاب و حساسیت‌های موضعی کاهش یابد و تجمع رنگدانه‌ها در غدد لنفاوی کمتر اتفاق بیفتد.»

هدایی در پاسخ به این پرسش که چرا با وجود عوارض‌های علمی، محبوبیت تتو در جهان رو به افزایش است، می‌گوید: «یکی از دلایل این است که خطرات آن معمولاً دربرس هستند و دیرخودشان را نشان می‌دهند، بنابراین نگرانی فوری در فرد ایجاد نمی‌کنند. از سوی دیگر، بسیاری از خطرات مطرح‌شده احتمالی بوده و قطعی نیستند. نکته دیگر این است که به تازگی آگاهی‌های بیشتری در میان ساه و ملموس برای بیماران بیان نمی‌شود. علاوه بر این، وقتی افراد می‌بینند شخصیت‌های مهم یا حتی برخی پزشکان خودشان تتو دارند، تصور می‌کنند خطری وجود ندارد. البته شبکه‌های اجتماعی در این میان نقش مهمی دارند چون بیشتر زیبایی‌های تتو را برجسته می‌کنند و در عمل تلاش پزشکان برای اطلاع‌رسانی درباره خطرات را خنثی می‌کنند.»

ضرورت آگاهی بخشی عمومی

او درباره اقدامات کاهش خطرات احتمالی این کار توضیح می‌دهد: «فردی که قصد انجام این کار دارد باید پیش از هر چیز مطمئن باشد محیط انجام کار کاملاً بهداشتی است و از مواد و وسایل بهداشتی استفاده می‌شود. درست است که جوهرهای مورد استفاده هنوز تأییدیه رسمی ندارند، اما حداقل باید از استفاده مواد نامرغوب پرهیز شود. در طول پروسه هم رعایت کامل اصول بهداشتی ضروری است تا ریسک انتقال عفونت‌ها به حداقل برسد. علاوه بر این، فرد باید بیماری‌های زمینه‌ای خود را بررسی کند و با پزشک مشورت داشته باشد تا مطمئن شود انجام تتو برای او مناسب است. نهایتاً پس از انجام تتو، آزمایش سلول‌های خونی و همچنین بررسی هپاتیت B و C توصیه می‌شود تا وضعیت سلامت ایمنی فرد ارزیابی شود.»

گزارش

شایع‌ترین

عارضه‌ای که

دیده می‌شود،

عفونت محل

خالکوبی

است که

معمولاً در

سه هفته

اول اتفاق

می‌افتد.

عارضه بعدی

واکنش‌های

پوستی است

که شایع‌ترین

آن حساسیت

به خود

جوهرهای

رنگی تتو

است.

مسأله‌ای

که کمتر

رخ می‌دهد

اما اهمیت

زیادی دارد

عفونت‌های

سیستمیک

است؛ بویژه

اگر تتو در

شرایط

غیربهداشتی

انجام شده

باشد، خطر

انتقال

عفونت‌های

ویروسی مانند

هپاتیت B و C

وجود دارد

رخنه ترومای ساکت والدگری در زندگی مدرن امروز

وقتی کودکی در هیاهوی موفقیت و «باکلاسی» گم می‌شود

گزارش

مهسا قوی‌قلب

گروه گزارش

در روزگاری که والدگری به‌ظاهر آسان‌تر، علمی‌تر و مجهزتر از هر زمان دیگری شده، بسیاری از کودکان در سکوت زیربار توقعات، کلاس‌های متعدد و استانداردهای سخت‌گیرانه از شد و شکوفایی باز می‌مانند. این روزها در برخی خانواده‌ها به یک کودگانی، برمی‌خوریم که بشدت مؤذب هستند، اغلب در جمع‌ها صحبت نمی‌کنند و هر زمان که لازم باشد در نهایت ادب و احترام حرف می‌زنند. به اعتقاد روانشناسان، این خصصه می‌تواند هشدار نسبت به فاصله گرفتن والدین از حس‌های کودکانه خود باشد که نمودی در رفتارهای فرزندان پیدا می‌کند. نسل امروز در میان نسخه‌های تربیتی مدرن، مقایسه‌های مداوم و فضای خانه‌هایی که بیش از حد موفق و مرتب هستند، فرصت تجربه‌های تهنیدآمیز و فشارهای درونی‌شده تجربه‌ای‌انکه «خودشان» باشند.

مهسا شریف‌راز، روانشناس حوزه کودک با اشاره به اینکه پدیده‌ای خاموش و عمیق در جریان است، به «ایران» می‌گوید: «شاهد ترومایی جدید هستیم، ترومایی که نه با فریاد و تنبیه، بلکه با مهریانی‌های کنترل‌گر، سکوت‌های تهدیدآمیز و فشارهای درونی‌شده شکل می‌گیرد و کودگانی می‌سازد که در ظاهر نتوانمند، مؤذب و منظم هستند اما در باطن با اضطراب، شرم و عذاب وجدان رشد می‌کنند؛ کودگانی که بیش از سن خود می‌فهمند، چون زودتر از موعد بزرگ شده‌اند.» به باور او، در سال‌های اخیر بیش از هر زمان دیگری پدیده‌ای آرام و پنهان گسترش یافته است، کودکی که مضمون آن دوری والدین از جهان کودکی است.

این روانشناس معتقد است، والدگری امروز، با همه شیک‌بودن، آگاهی و کلاس‌هایی که در ظاهر برای رشد کودک طراحی شده، در بسیاری موارد کودک را از خود واقعی جدا می‌کند و او را به موجودی تبدیل می‌کند که بیش از سنش می‌فهمد؛ فهمی که نشانه بلوغ نیست، بلکه نتیجه رنجی پنهان است. شریف‌راز می‌گوید: «اگر والدین کودک خود را به خاطر نداشته باشند و یادشان نباشد در نوجوانی چه تجربه‌هایی داشته‌اند، بخشی از روانشناسی کودک را از دست می‌دهند.»

او تأکید می‌کند: «باید مدل تربیتی خودمان را پیدا کنیم. پدر و مادر مدرن نباشیم، جایی باید خودمان باشیم، هرچند این خود بودن بها دارد.» این روانشناس می‌گوید: «نسل‌های قبل با غرایز خود آشتی بیشتری داشتند. والدین قدیمی با شهود و تجربه‌های نسل‌های گذشته، فرزندپروری می‌کردند، اما بعضی از والدین امروز بیش از حد به مقایسه‌های معارفی و فشارهای درونی‌شده توصیه‌ها و نسخه‌های تربیتی گم می‌شوند. ما از ناخودآگاه جمعی ویژگی‌هایی را به ارث برده‌ایم که می‌تواند در تربیت راهنما باشد. اما آن قدر مکانیکی شده‌ایم که این حس‌ها را خاموش کرده‌ایم.»

دو نوع آسیب از دو طیف والدگری

به گفته شریف‌راز، در مطب‌های روانشناسی دو دسته کودک بیشتر دیده می‌شوند: کودگانی که بیش‌ازحد آزاد گذاشته شده‌اند و والدین هر رفتاری که آنها می‌کنند، مخالفتی ندارند و کودگانی که بیش‌ازحد در چهارچوب هستند. یعنی همیشه مؤذب هستند و همان الگوی مقایسه‌ای معروف را والدین آنها در پیش می‌گیرند که دائمی می‌گویند: «ببین بچه فلانی چقدر خوبه.»

هر دو گروه، بویژه زمانی که وارد مدرسه می‌شوند یا در آغاز نوجوانی، با مشکلات جدی روبه‌رو می‌شوند و از اضطراب و بی‌اشتهایی تا ناتوانی در ابراز احساسات را تجربه می‌کنند. شریف‌راز می‌گوید: «بسیاری از این کودکان در ظاهر هیچ مشکلی ندارند، نمره‌های خوب می‌گیرند، رفتار خوب دارند و با محیط سازگار هستند. والدین آنها هم معمولاً می‌گویند که در خانه همه چیز عالی است. اما سؤال اصلی اینجاست که اگر همه چیز خوب است، پس منشأ اضطراب

نسل‌های قبل

با غرایز خود

آشتی بیشتری

والدین قدیمی

با شهود و

تجربه‌های

نسل‌های

گذشته،

فرزندپروری

می‌کردند.

اما بعضی از

والدین امروز

بیش از حد به

دستورالعمل‌ها

تکیه می‌کنند

و گاه میان

حجم توصیه‌ها

و نسخه‌های

تربیتی گم

می‌شوند